

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10004/2555

พนักงานอัยการจังหวัดเลย โจทก์ นายวิเชียร คำพรมมี จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ. 2550 มาตรา 15, ป.วิ.อ. มาตรา 195, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 32, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลจังหวัดเลยพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีน ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต โดยให้การลงโทษจำคุกจำเลยไว้ทุกข้อหาที่กำหนด 2 ปี โจทก์อุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษจำเลยสถานหนักและไม่รอลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเท่านั้น ซึ่งมีใช้คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันอยู่ในบังคับของ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีอาญา พ.ศ.2550 มาตรา 15 จึงเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่จะพิจารณาพิพากษาคดี การที่ศาลอุทธรณ์พิจารณาพิพากษาคดีนี้จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 32, 91, 371 ครอบครองและเครื่องกระสุนปืนของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคหนึ่ง, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 57, 91 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จำคุก 1 ปี และปรับ 4,000 บาท ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 6 เดือน และปรับ 4,000 บาท ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 6 เดือน และปรับ 10,000 บาท รวมจำคุก 1 ปี 12 เดือน และปรับ 18,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง

คงจำคุก 12 เดือน และปรับ 9,000 บาท พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ประกอบกับจำเลยไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ให้คุ้มครองประพฤติดของจำเลยโดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติรวม 4 ครั้ง ภายในกำหนด 1 ปี ตามที่พนักงานคุมประพฤติกำหนด รายงานตัวครั้งแรกนับแต่วันที่ มีคำพิพากษา กรณีไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

ริบของกลาง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า ไม่ลงโทษปรับ ไม่รอการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลย และไม่คุ้มครองประพฤติดของจำเลย นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดหลายกรรมต่างกัน คือ ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน ฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาแล้ว โจทก์อุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ไม่รอการลงโทษจำเลย เมื่อพิจารณาอุทธรณ์ของโจทก์ดังกล่าวแล้วปรากฏว่าโจทก์เพียงแต่อุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ลงโทษจำเลยสถานหนักและไม่รอการลงโทษจำเลยในความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาตเท่านั้น สำหรับความผิดฐานเสพเมทแอมเฟตามีนซึ่งเป็นความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 91 โจทก์มิได้อุทธรณ์ความผิดฐานดังกล่าวจึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ไม่มีอำนาจที่จะพิจารณาพิพากษาในความผิดฐานนี้ ส่วนความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต มิใช่คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดอันอยู่ในบังคับของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ.2550 มาตรา 15 เมื่อโจทก์อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลชั้นต้นเฉพาะความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนซึ่งมิใช่ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จึงเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค 4 ที่จะพิจารณาพิพากษาคดี การที่ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิจารณาพิพากษาคดีนี้จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 กรณีไม่จำต้องวินิจฉัยฎีกาของจำเลย พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ยกฎีกาของจำเลย ให้ศาลชั้นต้นส่งถ้อยคำสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิจารณาและพิพากษาใหม่

องค์คณะ

ธงชัย เสนามนตรี · อภิรัตน์ ลัดพลี · พศวัจน์ กนกนาก

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/10004/2555>